

Arrest

nr. 346 559 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 31 mei 2023, dient op 6 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 14 juli 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 26 maart 2025.

1.3. Op 28 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 28 mei 2025 en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Sheikhal, subclan Rer Ow Qudub. U bent geboren in 2000 in het dorp Sagal Geed, in het district Bulo Burte, in de regio Hiiraan. U woonde samen met uw moeder, uw halfbroers en halfzus, en uw paternale oom.

Toen u jong was stierf uw vader door gevechten tussen de overheid en het leger. In 2016 trouwde uw moeder met uw paternale oom.

In 2016 dwong uw paternale oom uw zus – [A.A.A.] (OV. [...]; CGVS [...]) – om te huwen met een lid van Al-Shabaab. Uw moeder hielp uw zus om te ontsnappen en regelde haar vertrek uit Somalië. Uw zus reisde naar België, waar zij op 25 juli 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

Uw paternale oom mishandelde u. In 2020 sloeg hij u met een kabel waardoor er ‘bobbeltjes’ ontstonden op uw borst. Uw stiefvader wilde dit zelf behandelen waardoor uw wonden enkel ernstiger werden en u in een coma belandde. Uw moeder bracht u naar het ziekenhuis van Bulo Burte. Nadat u terugkeerde van het ziekenhuis heeft uw paternale oom u drie keer betast. Hij zei dat u de leeftijd had bereikt om te huwen. In september 2022 kwam u te weten dat hij u zou uithuwen aan een oudere man. Uw moeder besloot om u weg te sturen en contacteerde haar zus in Bulo Burte. Uw tante begeleidde u tot in Mogadishu en u verbleef daar twee dagen bij een vriendin van uw tante.

U verliet Somalië op 15 september 2022 per vliegtuig met een vals paspoort. U passeerde Ethiopië, Turkije, Cyprus en Griekenland waarna u op 31 mei 2023 in België arriveerde. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 6 juni 2023.

Toen u jong was werd u type III besneden. Kort daarna ontstond er een opening waarna u werd herbesneden. Omwille van medische problemen ten gevolge van uw besnijdenis hebt u zich in België laten desinfibuleren op 11 oktober 2024.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u te worden gedood door uw paternale oom omdat u bent gevlucht nadat hij u wilde uithuwen. Daarnaast vreest u te worden herbesneden omdat u uzelf hebt laten desinfibuleren in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een medisch attest over een borstbiopsie, een medisch attest van uw huisarts, een medisch attest van het UZ Gent, een medisch attest van het Rode Kruis, een besnijdenisattest, de Belgische identiteitskaart van uw zus, een geboorteakte, en een identiteitscertificaat.

Op 8 april 2025 maakte u uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en

EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), **leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient**.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS d.d. 26 maart 2025 (verder CGVS), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst, uw eerdere verblijfplaatsen en de omstandigheden waarin en met wie u daar leefde kan niet genoeg benadrukt worden daar deze van essentieel belang zijn voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Het is immers de reële verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en/of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u geen zicht biedt op uw werkelijke leeftijd, uw recente herkomst in Somalië, de situatie en verblijfplaatsen van uw familieleden en de omstandigheden van uw vertrek uit Somalië.

1. Door te liegen over uw leeftijd is uw algemene geloofswaardigheid danig aangetast. Ook biedt u het CGVS geen zicht op een periode van minstens zes jaar van uw (jonge) leven.

• U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 06/06/2006 (zie 'bijlage 26', d.d. 06/06/2023 en Verklaring DVZ, dd. 10/07/2023, punt 4). Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd en uit de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 12 juni 2023 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 bleek dat u op het ogenblik van het onderzoek minstens 23,5 jaar oud was. Hiermee geconfronteerd, blijft u geloven dat u bent geboren in 2006 (CGVS, p7). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat zij

van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over haar identiteit. **Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.**

2. U maakt niet aannemelijk recent afkomstig te zijn van het dorp Sagal Geed uit het district Bulo Burte van de provincie Hiiraan, Somalië.

- U stelt dat de overheid de macht heeft over Bulo Burte sinds 2014. Gevraagd of het mogelijk was om vanuit Sagaal Geed naar Bulo Burte te gaan, zegt u van wel, maar dat er soms mijnen lagen (CGVS, p27). U vermeldt niet dat Al-Shabaab al de wegen naar die stad blokkeerde van 2014 tot minstens 2016 (zie blauwe map, stuk 3). Geconfronteerd met deze informatie, zegt u te hebben gehoord dat Al-Shabaab de toegang tot de stad blokkeerde zodat niemand de stad kon verlaten, maar u kent de precieze omstandigheden niet (CGVS, p27). De beschikbare informatie toont nochtans aan dat het doel van de blokkade was om de handelsroutes naar de stad af te sluiten en dat het een enorme impact had op de stad en zijn omgeving (zie blauwe map, stuk 3). Dat u zo weinig kan vertellen over deze blokkade is bijgevolg niet aannemelijk.
- U stelt dat de overheidstroepen in 2014 in de buurt van Sagaal Geed aanwezig waren, maar u hebt toen en daarna nooit overheidstroepen gezien in uw dorp. U hebt er evenmin van gehoord (CGVS, p12-13). Niettemin waren er wel degelijk overheidstroepen aanwezig in uw dorp in 2016, ze hebben daar namelijk gevochten tegen Al-Shabaab waarbij er vier doden vielen (zie blauwe map stuk, 4). Bovendien werd Sagal Geed bevrijd door de overheid op 17 september 2022 (zie blauwe map, stuk 5), maar heeft u daar geen enkele notie van. Geconfronteerd met deze informatie zegt u zelf niemand van de overheid te hebben gezien (CGVS, p27-28). In de opmerkingen die u overmaakte betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud zegt u dat als er iets zou zijn gebeurd, u dat zou hebben gehoord (zie groene map, stuk 9). Hoewel u Somalië verlaten hebt op 15 september 2022 (CGVS, p8), had u na uw vlucht nog contact met uw moeder en staat uw zus die in België woont in contact met uw tante (CGVS, p12). Het is bijgevolg zeer onwaarschijnlijk dat u niet zou weten dat de overheidstroepen uw dorp in de tijdspanne van enkele dagen na uw vertrek bevrijd zouden hebben.
- U stelt dat er geen veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden in Sagal Geed. Gevraagd of u zich een gevecht herinnert tussen Al-Shabaab en de inwoners van uw dorp, antwoordt u van niet (CGVS, p27). Volgens de objectieve beschikbare informatie heeft er in 2014 wel degelijk een gevecht plaatsgevonden. Al-Shabaab vocht met lokale milities nadat de inwoners van Sagal Geed weigerden belastingen te betalen. Hierbij kwamen er minsten vier leden van Al-Shabaab om (zie blauwe map, stuk 5 & 6).
- U stelt dat het een uur wandelen is van Sagal Geed naar Bulo Burte (CGVS, p25). Volgens de objectieve beschikbare informatie is het 3u35 wandelen tot aan Bulo Burte (zie blauwe map, stuk 2).

3. U biedt geen zicht op de huidige situatie en verblijfplaatsen van uw netwerk in Somalië. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk bij terugkeer naar Somalië een alleenstaande vrouw zonder (mannelijk) netwerk te zijn.

- Het is opmerkelijk hoe weinig u weet over de dood van uw vader. U zegt louter dat uw vader werd vermoord toen u jong was en dat hij omkwam bij een gevecht tussen de overheid en Al-Shabaab in Bulo Burte. U weet niet hoe oud u was toen dat gebeurde (CGVS, p9). Aangezien de dood van uw vader de oorzaak is voor uw problemen met uw paternale oom, kan er verwacht worden dat u over meer kennis ter zake beschikt. Ook over zijn afkomst kan u evenmin iets zeggen. U stelt dat u het enige gezin was van de Sheikhal clan in uw dorp (CGVS, p7-8). U weet niet waar uw vader is geboren of van waar hij afkomstig is. U weet zelfs niet of hij is opgegroeid in Sagal Geed (CGVS, p28). Bovendien bent u tegenstrijdig met de verklaringen die uw zus [A.A.A.] aflegde bij het CGVS (OV. [...]; CGVS [...]). Zo stelde uw zus dat uw vader omkwam bij een explosie in Bulo Burte, ze vermeldde niet dat er een gevecht was tussen Al-Shabaab en de overheid (CGVS zus dd. 05/05/2017, p14-15). Verder verklaarde uw zus dat uw vader stierf in 2014 (CGVS zus dd. 05/05/2017, p15). U was toen – rekening houdende met de resultaten van de leeftijdtest – minstens veertien jaar oud. Het is dus niet aannemelijk dat u zich daar niks van herinnert. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw vader stierf toen u jong was.
- Ook over de situatie van uw broer [H.] blijft u zeer vaag. U zegt dat [H.] wegliep in 2021 nadat uw paternale oom hem sloeg. Gevraagd of u nog contact had met hem, zegt u dat hij volgens uw moeder een keer in Mogadishu werd gezien. U weet niet of uw moeder nog contact heeft met hem, maar ze zegt wel dat ze hem heeft gehoord (CGVS, p11). Indien uw broer werkelijk wegliep, en uw moeder nog contact had met hem kan er verwacht worden dat u meer kennis ter zake bezit, vooral omdat hij diegene was die voor opkwam toen uw paternale oom u mishandelde (CGVS, p17). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw broer wegliep en uw dorp verliet.

- U stelt dat uw moeder tot de clan Isaq behoort (CGVS, p10). Uw zus verklaarde dat uw moeder tot de Sheikhaal behoort (CGVS zus dd. 05/05/2017, p11).
- U zegt dat uw moeder een theehuis heeft in Somalië (CGVS, p8). Uw zus verklaarde echter dat het theehuis van uw vader was omdat vrouwen geen restaurant of theehuis mochten uitbaten. Ze stelde dat uw oom uw moeder verbood om het theehuis uit te baten nadat uw vader stierf (CGVS zus dd. 05/05/2017, p14)
- U zegt dat uw oom niet tot Al-Shabaab behoorde, maar wel sympathie had voor hun gedachtegoed (CGVS, p17). Uw zus stelde echter dat hij wel tot Al-Shabaab behoorde (CGVS zus 1, p17)
- U zegt dat uw moeder een zus had in Bulo Burte (CGVS, p10). Uw zus verklaarde echter dat uw moeder geenbroers of zussen heeft, louter een neef in Bulo Burte genaamd [H.M.] (CGVS zus dd. 05/05/2017, p17-18).
- Het is opmerkelijk dat u nog maar één keer contact hebt gehad met uw moeder sinds u in België arriveerde. U stelt dat u geen gsm had toen in België arriveerde, en daarom via uw zus belde naar uw moeder. U hebt zelf contact proberen opnemen sinds u een eigen gsm had, maar u hoorde via uw tante dat uw moeder geen gsm meer heeft (CGVS, p10). U stelt echter tegelijk dat u geen contact had met uw tante omdat u nog maar recent bij uw zus verblijft (CGVS, p12). Gezien het belang van uw moeder en tante voor uw ontsnapping en het redden van uw leven, kan er verwacht worden dat u achteraf met hen contact zou opnemen, in het bijzonder omdat uw zus wel contact heeft met hen (CGVS, p6 & 12).

4. U biedt geen zicht op de omstandigheden en organisatie van uw vertrek.

- U zegt dat uw tante uw reis heeft geregeld. Gevraagd om meer informatie daaromtrent te geven, zegt u louter dat ze alles zou betalen en dat u een man moest volgen. U weet niet hoeveel er voor uw reis werd betaald, u hebt daar zelfs nooit om gevraagd. U weet niet waarom u Somalië hebt verlaten via Mogadishu, en niet langs Ethiopië zoals uw zus (CGVS, p24). Van een verzoekster kan echter wel degelijk verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat u hierover zo onwetend bent.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recentelijk afkomstig te zijn uit het dorp Sagal Geed, in het district Bulo Burte, gelegen in de regio Hiiraan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sagal Geed heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven maakt u niet geloofwaardig dat uw paternale oom u een gedwongen huwelijk voorstelde.

- U verklaart dat u omwille van dezelfde problemen bent gevlucht als uw zus Asha (CGVS, p11 & p18). Het CGVS oordeelde echter dat het gedwongen huwelijk van uw zus niet geloofwaardig is (zie blauwe map, stuk 10).
- Bovendien bent u tegenstrijdig over wie u informeerde over uw aanstaande huwelijk. Bij de dienst VreemdelingenZaken (DVZ) verklaarde u dat uw moeder u vertelde over het gedwongen huwelijk (zie verklaringen DVZ, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u zelf te hebben gehoord over het huwelijk omdat u thuis was toen deze man zich voorstelde aan uw moeder. Daarna vertelde uw oom aan u dat u moest klaar staan om te trouwen met die man (CGVS, p21).
- Het is niet aannemelijk dat u of uw moeder niet anticipeerde op een potentieel gedwongen huwelijk. U stelt dat uw zus zelf werd uitgehuwd door uw oom en dat uw moeder daarom dacht dat hij het niet opnieuw zou doen (CGVS, p18 & p25). Uw oom had echter meerdere keren tegen u gezegd dat u de leeftijd had bereikt om te trouwen, zelfs terwijl uw moeder aanwezig was (CGVS, 20 & p25). U sprak hierover met uw moeder, maar zij dacht dat uw oom dit zei om u bang te maken (CGVS, p25). Het is niet aannemelijk dat uw moeder dit niet serieus nam, vooral omdat uw zus volgens u in het verleden effectief werd uitgehuwd.

Geconfronteerd met deze vaststelling, zegt u dat u uw moeder hielp met het huishouden, en dat ze daarom dacht dat uw oom het niet echt zou doen (CGVS, p25).

- Nadat uw oom u vertelde over het gedwongen huwelijk gaf hij u zeven dagen om u klaar te maken (CGVS, p20). Uw oom was in de namiddag weg waardoor u vijf dagen nadat hij u vertelde over het huwelijk kon vluchten uit het dorp (CGVS, p22). Het is niet geloofwaardig dat uw oom niet verwachtte dat u zou proberen wegvlugten. U verklaart immers dat uw zus zelf is weggevlucht met de hulp van uw moeder. Uw oom was hiervan op de hoogte en straffe uw moeder nadien (CGVS, p19). Dat u stelt dat hij het niet zag aankomen omdat hij u mishandelde en sloeg en omdat uw zus al jaren voordien was gevlucht kan niet overtuigen (CGVS, p25). Immers, indien hij u werkelijk dwong om te huwen met een ouders man, kan er verwacht worden dat hij er extra zou opletten dat u niet zou vluchten zoals uw zus.

U maakt u niet aannemelijk bij terugkeer naar Somalië een vrees voor vervolging te koesteren omdat u in België een de-infibulatie operatie hebt laten uitvoeren.

- Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u genitale verminking type III hebt ondergaan (zie groene map, stuk 5). Daarnaast legt u meerdere medische attesten neer die melding maken van een de-infibulatie operatie die u hebt laten uitvoeren op 11 oktober 2024 (zie groene map, stuk 2, 3 & 4). Gevraagd of u hierdoor een vrees bij terugkeer koestert, antwoordt u dat u opnieuw zal worden besneden bij terugkeer naar Somalië (CGVS, p5). U zegt dat uw moeder en paternale oom niet zullen aanvaarden dat u een hersteloperatie hebt laten uitvoeren, en ze zullen u onder dwang herbesnijden (CGVS, p16). De medisch attesten ondersteunen uw verklaringen in zoverre u beweert gedeeltelijk te zijn gedesinfibuleerd, maar niet dat u een hersteloperatie hebt laten uitvoeren. Wat betreft uw vrees voor herinfibulatie, moet daarnaast worden gewezen op het feit dat het aan u toekomt om, gelet op uw medewerkingsplicht en bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van uw levensomstandigheden en (familiale) situatie voor uw komst naar België, wat u nalaat te doen. Bovendien blijkt uit de informatie in de COI Focus Somalië Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update) van 20 februari 2025 niet dat herbesnijdenis na een hersteloperatie systematisch wordt toegepast, noch dat de reactie van de omgeving op een eventuele hersteloperatie altijd gelijkgesteld kan worden aan vervolging (zie blauwe map, stuk 1). Ook wordt aangestipt dat gedesinfibuleerde vrouwen die terugkeren uit Europa naar stedelijke gebieden normaal niet onder druk gezet worden voor een herinfibulatie en toch een huwelijkskandidaat kunnen vinden (ibid.). Geen van de bronnen stellen dat vrouwelijke terugkeerders onder dwang worden geherinfibuleerd, al wordt er niet uitgesloten dat vrouwen dit onder sociale druk toch ondergaan (ibid.). Een vrees voor her-infibulatie en stigmatisering bij terugkeer is dus sterk afhankelijk van het individueel profiel van de vrouw en in welke context ze gaat terechtkomen (ibid.). Uw individuele situatie en levensomstandigheden in Somalië zijn van wezenlijk belang bij de beoordeling van uw vrees. Aangezien u geen zicht biedt op uw profiel, uw recente verblijfsomstandigheden en uw familiesituatie (zie supra), kan het CGVS ook niet weten in welke context en omstandigheden u gaat terugkeren. Het komt aan u toe om een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van uw verblijfsplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Aangezien u dit nalaat te doen, verhindert u het CGVS zich een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Uw ingeroepen vrees kan dan ook niet worden aangetoond. Ter zake dient te worden herhaald dat u op heden géén hersteloperatie heeft uitgevoerd, maar u louter hebt laten openen. U bent dus nog steeds besneden. Uit de landeninformatie blijkt dat vrouwelijke genitale verminking type II steeds meer voorkomt bij jongere meisjes in Somalië (blauwe map, stuk 1).

Uit de neergelegde documenten kan niet worden afgeleid dat voorgaande vaststellingen moeten worden gewijzigd.

- Betreffende de door u neergelegde geboorteakte en identiteitscertificaat (groene map, stuk 7 en 8) dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op de afwezigheid van archieven en een uniform en betrouwbaar registratie- en verificatiesysteem door de Somalische overheid en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder geboorteaktes zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden (zie blauwe map, stuk 8). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde identiteitsdocumenten op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst op te heffen.

- Wat het medisch attest van de huisarts (groene map, stuk 2) betreft wijst het CGVS erop dat in het attest weliswaar gewag wordt gemaakt van verwondingen, doch er dient op te worden gewezen dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u dit trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een persoon, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen

werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat uit de attesten evenmin blijkt dat er sprake zou zijn van dermate fysieke problemen die u zou verhinderen terug te keren naar uw land van herkomst.

- Het medisch attest waaruit blijkt dat u in België een borstbiopsie hebt ondergaan (groene map, stuk 1) kan onderhavige beslissing evenmin wijzigen. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

- De Belgische identiteitskaart van uw zus (groene map, stuk 6) kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Wat de subsidiaire beschermingsstatus van uw zus in België betreft dient opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenoemd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Uw opmerkingen aan de notities van het persoonlijk onderhoud betreffende de naam van uw tante kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie: **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland waar sommigen nog een andere nationaliteit hebben verworven. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. In geen enkele regio in Somalië is er sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van

willekeurig geweld. Afhankelijk van de regio van herkomst, kan een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld worden, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen of buiten Somalië is dan ook essentieel. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 26 maart 2025 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Op 27 april 2026 richt verzoekster aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een verzoek om de behandeling van de zaak uit te stellen. Verzoekster werpt op dat het onmogelijk was om de aanvullende nota van de commissaris-generaal, die de week voordien werd overgemaakt (zie *infra* punt 4.1.), nog te bekijken.

Ter terechtzitting legt verzoekster alsnog een aanvullende nota neer waarin zij onder meer aangeeft wat volgt: "dat verzoekende partij meent dat de analyse gemaakt door de CGVS in haar laatste nota mbt Somalië totaal voorbijgestreefd is." Hiermee geeft verzoekster, in tegenstelling tot wat zij beweert in haar verzoek tot uitstel, expliciet te kennen dat zij wel degelijk en tijdig een lezing heeft gedaan van de "laatste" aanvullende nota van de commissaris-generaal, wat neerkomt op deze van 23 april 2026 en dat zij de bevindingen daarin niet meer *up to date* acht (zie *infra* 4.2). Verzoekster geeft hiermee te kennen geen belang meer te hebben bij haar verzoek tot uitstel.

Er is dan ook geen reden om een uitstel toe te kennen.

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat zij niet gelogen heeft over haar leeftijd, maar enkel verklaard heeft dat haar moeder haar verteld had dat ze geboren is in 2006, datum die ook vermeld wordt in haar geboorteakte. Zij wijst erop dat ze akkoord gegaan is met het geboortjaar 2000 na een leeftijdsonderzoek. Zij meent dat ze wel degelijk afkomstig is uit het dorp Sagal Geed nu zij hierover relevante en correcte informatie verstrekt heeft, waaronder het bestaan van het lokaal ziekenhuis in Bulu Burte, de woonplaats van haar tante en de plaats waar haar ouders een theewinkel hadden in de streek. Bovendien kent zij ook de clans die er aanwezig zijn en wordt in haar geboorteakte Bulu Burte aangeduid als haar geboorteplaats. Het feit dat zij de aanwezigheid van de overheidstroepen niet heeft waargenomen of zij de wandelafstand tussen Sagal Geed en Bulu Burte niet nauwkeurig kan inschatten, betekent volgens haar niet dat haar verklaringen over haar herkomst ongeloofwaardig zijn. Waar de verklaringen van haar zus wel geloofwaardig bevonden worden, verwijt zij de commissaris-generaal niet voldoende onderzoek gevoerd te hebben naar de verwantschap tussen beide zussen en naar de vraag of zij inderdaad wel uit dezelfde regio afkomstig zijn. Indien het CGVS twijfels had bij de authenticiteit van de geboorteakte en identiteitscertificaat, had er nader onderzoek moeten gevoerd worden naar de echtheid ervan.

Vervolgens gaat zij in op haar vrees voor vervolging omdat zij in België een desinfectie ondergaan heeft. Zij verwijst naar haar medisch attest dat aantoont dat zij slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) type-III. Zij benadrukt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat zij vreest om opnieuw besneden te worden bij terugkeer omdat haar moeder en paternale oom haar hersteloperatie niet zouden aanvaarden en haar daartoe onder dwang zouden willen herbesnijden. Zij benadrukt dat de Raad van State in arrest nr. 261.439 van 25 november 2024 geoordeeld heeft dat er sprake is van een omkering van de bewijslast indien de verzoeker reeds het slachtoffer is geweest van daden van vervolging, zoals in haar geval VGV. Zij verwijt de commissaris-generaal niet alleen nagelaten te hebben het weerlegbaar vermoeden toe te passen maar de bewijslast ten onrechte bij haar legt. In de bestreden beslissing blijkt volgens haar niet op welke goede redenen de commissaris-generaal zich baseert om aan te nemen dat de gestelde vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Zij voegt toe dat haar familiale context duidt op een ernstig gevaar bij terugkeer nu zij door haar paternale oom ernstig mishandeld werd, wat geleid heeft tot lichamelijke letsels, dat zij na haar herstel herhaaldelijk aangerand werd door dezelfde oom en dat die haar bovendien uitgehuwelijkt heeft aan een veel oudere man. Bovendien zou zij met de dood bedreigd zijn geweest indien ze iets zou doorvertellen aan haar moeder. Zij acht het aannemelijk dat zij, gezien de reeds ondergane VGV en de sociale druk van haar familie, bij terugkeer slachtoffer zal worden van VGV.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgend nieuw stuk:

- Arrest van de Raad van State met nr. 261.439 van 25 november 2024.

4.2. Op 23 april 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij refereert aan volgende stukken met vermelding van de weblinks:

- UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*, september 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Somalia*, oktober 2025;
- EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation*, mei 2025;
- EUAA, *Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments*, 13 augustus 2025;
- Cedoca, *COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie*, 25 maart 2025 (update).

Met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking wordt bij de aanvullende nota nog volgend stuk gevoegd:

- LIFOS, *Migrationsverket (Swedish Migration Agency), Country of Origin Information Somalia, Female Genital Mutilation (version 2.0) – Translation*, 13 mei 2025.

4.3. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarin zij stelt dat de analyse van de commissaris-generaal met betrekking tot

de veiligheidssituatie in Somalië voorbijgestreefd is en verwijst zij naar 38 weblinks waaruit zij telkens een stuk citeert.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Somalië gedood te worden door haar paternale oom omdat hij haar wilde uithuwelijken en omdat hij haar mishandeld en misbruikt heeft. Daarnaast vreest verzoekster, die

een VGV type-III heeft ondergaan, herbesneden te worden omdat ze zich heeft laten desinfibuleren in België. (NPO, p. 14)

5.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico op ernstige schade loopt en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoekster heeft niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op haar schouders rust, waardoor haar beweerde recente regio van herkomst in Somalië niet geloofwaardig wordt bevonden en waardoor haar asielrelaas, dat daar onlosmakelijk mee verbonden is, evenmin geloofwaardig is. De commissaris-generaal komt hiertoe op volgende gronden:

i) Verzoekster biedt geen zicht op haar werkelijke leeftijd daar zij hierover liegt en geen zicht biedt op een periode van minstens zes jaar van haar (jonge) leven;

ii) Verzoekster maakt niet aannemelijk recent afkomstig te zijn van het dorp Sagal Geed uit het district Bulo Burte van de provincie Hiiraan, Somalië omdat (a) zij weinig kan vertellen over de blokkade die een enorme impact had op de stad en omgeving; (b) het zeer onwaarschijnlijk is dat ze niet zou weten dat de overheidstroepen haar dorp in de tijdspanne van enkele dagen na haar vertrek bevrijd zouden hebben; (c) verzoekster geen weet heeft van het gevecht dat in 2014 plaatsvond en waarbij minstens vier leden van Al-Shabaab zijn omgekomen; (d) haar verklaring, dat het een uur wandelen is van Sagal Geed naar Bulo Burte, ingaat tegen de beschikbare informatie;

iii) Verzoekster biedt geen zicht op de situatie en verblijfplaatsen van haar familieleden waardoor zij niet aantoont dat zij bij terugkeer naar Somalië een alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk zou zijn omdat (a) zij niet aannemelijk maakt dat haar vader stierf toen ze jong was; (b) ze zeer vaag blijft over de situatie van haar broer H. en niet aannemelijk maakt dat haar broer wegliep en haar dorp verliet; (c) haar verklaring dat haar moeder tot de clan Isaq behoort, strijdt met de verklaringen van haar zus; (d) haar verklaring dat haar moeder een theehuis heeft in Somalië ingaat tegen de verklaring van haar zus, volgens wie het theehuis van hun vader was; (e) haar verklaring dat haar oom niet tot Al-Shabaab behoorde, ingaat tegen die van haar zus, die het tegendeel verklaarde; (f) haar verklaring dat haar moeder een zus had in Bulo Burte strijdt met de verklaringen van haar zus, die stelde dat hun moeder geen broers of zussen heeft, maar louter een neef, genaamd H.M.; (g) het opmerkelijk is dat ze nog maar één keer contact gehad heeft met haar moeder sinds haar aankomst in België, in het bijzonder omdat haar zus wel contact heeft;

iv) Verzoekster biedt geen zicht op de omstandigheden en organisatie van haar vertrek uit Somalië omdat zij zeer onwetend is over (a) hoe haar tante haar reis regelde; (b) hoeveel er werd betaald; (c) waarom zij Somalië verlaten heeft via Mogadishu en niet langs Ethiopië zoals haar zus;

II) Daarenboven maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar paternale oom haar gedwongen wilde uithuwelijken omdat:

i) verzoekster verklaart dezelfde problemen te hebben gekend als haar zus, die reeds ongeloofwaardig werden bevonden;

ii) zij tegenstrijdig is over wie haar informeerde over haar aanstaande huwelijk;

iii) het niet aannemelijk is dat zij of haar moeder niet anticipeerde op een potentieel gedwongen huwelijk nu haar zus zelf werd uitgehuwelijkt en haar oom reeds meerdere keren had gezegd dat ze de leeftijd had bereikt om te huwen;

iv) het niet geloofwaardig is dat haar oom haar zeven dagen zou geven om zich klaar te maken voor het gedwongen huwelijk en dat haar oom dan niet zou verwachten dat zij zou proberen te vluchten, zoals haar zus reeds deed;

III) Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Somalië een vrees dient te koesteren omdat zij in België een desinfibulatie heeft laten uitvoeren omdat:

i) de medische attesten haar verklaringen ondersteunen voor zover zij beweert gedeeltelijk te zijn gedesinfibuleerd, maar niet dat zij een hersteloperatie heeft laten uitvoeren;

ii) verzoekster geen waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld kan geven over haar levensomstandigheden en (familiale) situatie voor haar komst naar België terwijl (a) dit van wezenlijk belang is bij de beoordeling van haar vrees nu niet kan worden uitgesloten dat vrouwen onder sociale druk toch een herinfibulatie ondergaan en dit sterk afhankelijk is van het individueel profiel van de vrouw en in welke context ze gaat terechtkomen; (b) uit de landeninformatie niet blijkt dat de herbesnijdenis na een hersteloperatie systematisch wordt toegepast, noch dat de reactie van de omgeving op een eventuele hersteloperatie altijd gelijkgesteld kan worden aan vervolging en (c) dat gedesinfibuleerde vrouwen die terugkeren uit Europa naar stedelijk gebieden normaal niet onder druk gezet worden voor een herinfibulatie en toch een huwelijkskandidaat kunnen vinden;

IV) De neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen omdat:

i) de bewijswaarde van Somalische documenten, namelijk de geboorteakte en identiteitscertificaat, zeer relatief is en niet volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar recente herkomst op te heffen;

ii) het medisch attest van de huisarts geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin zij de verwoningen opliep en geen gewag maakt van dermate fysieke problemen die haar zouden verhinderen terug te keren naar Somalië;

- iii) het medisch attest waaruit blijkt dat zij in België een borstbiopsie ondergaan heeft en aldus betrekking heeft op medische problemen, geen verband houdt met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag of inzake subsidiaire bescherming;
- iv) de Belgische identiteitskaart van haar zus aan toont dat zij een familieband heeft, wat niet automatisch recht geeft op internationale bescherming daar elke verzoek op individuele basis moet worden beoordeeld.

5.3.3. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht in hoofde van verzoekster, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU *“verplichtingen van verzoeker”*, houdt in dat zij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van haar verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Het komt verzoekster dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoekster en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Van verzoekster mag dus worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar leeftijd, haar verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen vóór haar vertrek uit Somalië, haar vertrek uit Somalië en op het verblijf van haar familieleden en de omstandigheden waarin zij zich bevinden, zodat er een duidelijk zicht is op haar reële herkomst en reële verblijfssituatie vóór haar komst naar België en haar familiaal netwerk in Somalië.

5.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster zich, bij aankomst in België, ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 6 juni 2006 (AD CGVS, deel DVZ, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV), p. 1), maar uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 12 juni 2023 blijkt dat verzoekster op datum van de leeftijdstest op 9 juni 2023 ouder is dan achttien jaar. De beslissing van de Dienst Voogdij luidt onder meer als volgt: *“Op basis van het voorgaand e kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat A.A. een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,5 jaar een minimum leeftijd is; Waarschijnlijk ligt deze nog hoger.”* Verzoeksters geboortjaar werd dienvolgens gewijzigd van 2006 naar 2000, waardoor zij in werkelijkheid zes jaar ouder is. Ten tijde van haar beweerde vertrek uit Somalië in 2022 (AD CGVS, Verklaring DVZ, 10.07.2023, punt 33) was verzoekster aldus 22 jaar oud. Bij aankomst in België, op 31 mei 2023 (*ibid.*), had zij de leeftijd bereikt van 23 jaar. Daargelaten de vraag of dit aspect een doorslaggevend element vormt om de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters herkomst uit Somalië of vluchtrelaas ongeloofwaardig te bevinden, moet het meegenomen worden bij de algehele geloofwaardigheidsbeoordeling te meer nu het *in casu* verhindert een zicht te krijgen op verzoeksters werkelijke levensomstandigheden tijdens haar verblijf in Somalië daar het een significant leeftijdsverschil van maar liefst zes jaar betreft. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Er bevinden zich geen stukken in het rechtsplegingsdossier waaruit zou blijken dat verzoekster tegen voormelde beslissing een beroep zou hebben aangewend bij de Raad van State. Verzoekster kan haar huidige beroep niet aanwenden om het resultaat van de medische test te betwisten, aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Het betoog in haar verzoekschrift, dat ze niet gelogen heeft over haar leeftijd, maar louter verklaard heeft wat haar moeder haar verteld had, wijzigt niets aan de vaststellingen zoals die blijken uit het administratief dossier en zoals op pertinente wijze weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekster hierdoor geen zicht biedt op zes jaar van haar jonge leven in Somalië.

5.3.3.2. Verzoekster maakt vervolgens niet aannemelijk dat zij recent afkomstig is van het dorp Sagal Geed uit het district Bulo Burde van de provincie Hiiraan.

Verzoeksters verklaringen over de veiligheidssituatie in district Bulo Burde stroken niet met de algemene landeninformatie aanwezig in het administratief dossier. In de COI Focus, *“Somalië, veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië, met uitzondering van Mogadishu”* van 13 maart 2015 (AD CGVS,

landeninformatie, stuk 8), wordt vermeld dat in het dorp waarvan verzoekster beweert afkomstig te zijn, namelijk Sagalged, nabij Bulu Burde, het in juli 2014 tot gevechten kwam tussen Al-Shabaab en lokale burgermachten, nadat de inwoners weigerden om de door Al-Shabaab gevraagde *zakat* te betalen en waarbij minstens vier strijders omkwamen. Voorts wordt in hetzelfde rapport gesteld dat er ook op 4 augustus 2014 iets gelijkaardigs gebeurde in een ander dorp nabij Bulu Burde. Ook een andere bron vermeldt dat op 23 juli 2014 ten minste vier Al-Shabaab strijders gedood werden in gevechten in Sagalged (AD CGVS, landeninformatie, stuk 6). Op de vraag of er een gevecht had plaatsgevonden tussen Al-Shabaab en de inwoners van haar dorp over het betalen van belastingen, stelt verzoekster dat zij zich dit niet kan herinneren (NPO, p. 27). Voorts verklaart verzoekster dat de overheid de macht heeft over Bulu Burde sinds 2014 en dat het mogelijk was om van haar dorp naar Bulu Burde te gaan, maar dat er soms mijnen lagen (NPO, p. 27). Nochtans blijkt uit de algemene landeninformatie dat in 2016 de levensomstandigheden in Bulu Burde zeer moeilijk waren ten gevolge van een grote blokkade van grote handelsroutes die naar de grotere districten leiden, dat dit een ernstige impact had op de bewoners van het dorp en dat het tot gevolg had dat sociale diensten en basisvoorzieningen zoals eten, water en medicijnen, niet beschikbaar waren (AD CGVS, landeninformatie, stuk 3). Gezien de ernst van de impact op het dagelijks leven van dergelijke blokkades, is het allerminst aannemelijk dat verzoekster de precieze omstandigheden ervan niet kent (NPO, p. 27). Verzoeksters gebrek aan kennis over die blokkades en de gevolgen ervan, plaatst de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar recente verblijf in Somalië ten stelligste op de helling. Dit geldt des te meer nu zij in haar verzoekschrift geen concreet argument aanbrengt dat de motieven in de bestreden beslissing in dit verband kan doen wankelen. Volgens verzoekster heeft de overheid Al-Shabaab verdreven in 2014 en heeft zij daarna de overheidstroepen nooit gezien (NPO, p. 12-13). Dit valt niet te rijmen met de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat Al-Shabaab strijders in 2016 in Sagalged overheidstroepen in een hinderlaag gelokt hebben en dat het tussen beide partijen kwam tot een hevig vuurgevecht (AD CGVS, landeninformatie, stuk 4). Hoewel verzoekster verklaart Somalië te hebben verlaten op 15 september 2022 is het geenszins aannemelijk dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet aangaf dat de overheidstroepen in staat waren om op 17 september 2022 Sagalged terug in te nemen (*ibid.* stuk 5). Dat verzoekster voormelde ingrijpende gebeurtenissen niet kan weergeven, is niet ernstig te meer nu zij in de opmerkingen over de notities onderhoud expliciet aangeeft dat als er iets zou zijn gebeurd na haar beweerde vertrek, namelijk op 15 september 2022, dat ze dit dan zou vernomen hebben (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9). Verzoeksters gebrek aan kennis van eenvoudig waarneembare zaken en gebeurtenissen die een enorme impact hebben op het dagdagelijks leven in Somalië, weegt niet op tegen de zaken die zij wel zou weten, waaronder het bestaan van het lokaal ziekenhuis in Bulu Burde, de woonplaats van haar tante, de plaats waar haar ouders een theewinkel hebben en de clans die er aanwezig zijn. Dit betreffen immers elementen die niet tijdsgebonden zijn en die geen uitspraak doen over de kennis die verzoekster had over de veiligheidsincidenten tijdens haar beweerde verblijf in Sagalged.

Met haar betoog, dat de verklaringen van haar zus wel geloofwaardig bevonden worden, gaat verzoekster eraan voorbij dat uit de beslissing, genomen ten aanzien van haar zus tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, het volgende werd gemotiveerd: *“Gezien uw afkomst uit het district Diinsoor in de provincie Bay in Zuid- en Centraal-Somalië [...] wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in uw regio van herkomst, de status van subsidiaire bescherming toegekend.”* Verzoekster toont niet aan op weke wijze dit een zicht zou bieden op haar eigen herkomst en verblijfplaats voor haar vertrek uit Somalië. Ten aanzien van haar zus werd aldus een andere herkomstregio weerhouden. Verzoekster toont hoegenaamd niet aan wat het belang is van haar kritiek, dat de commissaris-generaal niet voldoende onderzoek gevoerd zou hebben naar de verwantschap tussen beide zussen en naar de vraag of zij inderdaad wel uit dezelfde regio afkomstig zijn. Het komt immers aan verzoekster toe om, zoals reeds *supra* benadrukt werd, duidelijkheid te scheppen over onder meer zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen vóór haar vertrek uit Somalië, waartoe zij in gebreke blijft. Wat verzoekster met voorgaande kritiek wenst aan te tonen, verduidelijkt zij evenmin. Het doet hoe dan ook geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht geconcludeerd wordt dat verzoekster geen zicht biedt op recente herkomst in Somalië.

Waar verzoekster nog opmerkt dat indien het CGVS twijfels had bij de authenticiteit van de geboorteakte en identiteitscertificaat, had er nader onderzoek moeten gevoerd worden naar de echtheid ervan, wordt eraan herinnerd dat de Raad de bewijswaarde van voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, dient de Raad niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben. In de bestreden beslissing werd in dit verband terecht uiteengezet dat de geboorteakte en identiteitscertificaat (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) een beperkte bewijswaarde hebben, wat steun vindt in de stukken van het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stuk 8) en zijn ze niet van die aard om verzoeksters verklaringen over haar leeftijd en herkomst in een ander daglicht te stellen.

5.3.3.3. Verzoekster biedt geen zicht op de huidige situatie en verblijfplaatsen van haar netwerk in Somalië, waardoor zij evenmin aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer beschouwd moet worden als een alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk. Verzoekster laat de motieven in dit verband, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en draagkrachtig geacht worden, in het geheel onbesproken. De motieven worden integraal overgenomen en luiden als volgt: *“Het is opmerkelijk hoe weinig u weet over de dood van uw vader. U zegt louter dat uw vader werd vermoord toen u jong was en dat hij omkwam bij een gevecht tussen de overheid en Al-Shabaab in Bulo Burte. U weet niet hoe oud u was toen dat gebeurde (CGVS, p9). Aangezien de dood van uw vader de oorzaak is voor uw problemen met uw paternale oom, kan er verwacht worden dat u over meer kennis ter zake beschikt. Ook over zijn afkomst kan u evenmin iets zeggen. U stelt dat u het enige gezin was van de Sheikhal clan in uw dorp (CGVS, p7-8). U weet niet waar uw vader is geboren of van waar hij afkomstig is. U weet zelfs niet of hij is opgegroeid in Sagal Geed (CGVS, p28). Bovendien bent u tegenstrijdig met de verklaringen die uw zus [A.A.A.] aflegde bij het CGVS (OV. [...]; CGVS [...]). Zo stelde uw zus dat uw vader omkwam bij een explosie in Bulo Burte, ze vermeldde niet dat er een gevecht was tussen Al-Shabaab en de overheid (CGVS zus dd. 05/05/2017, p14-15). Verder verklaarde uw zus dat uw vader stierf in 2014 (CGVS zus dd. 05/05/2017, p15). U was toen – rekening houdende met de resultaten van de leeftijdtest – minstens veertien jaar oud. Het is dus niet aannemelijk dat u zich daar niks van herinnert. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw vader stierf toen u jong was.*

Ook over de situatie van uw broer [H.] blijft u zeer vaag. U zegt dat [H.] wegliep in 2021 nadat uw paternale oom hem sloeg. Gevraagd of u nog contact had met hem, zegt u dat hij volgens uw moeder een keer in Mogadishu werd gezien. U weet niet of uw moeder nog contact heeft met hem, maar ze zegt wel dat ze hem heeft gehoord (CGVS, p11). Indien uw broer werkelijk wegliep, en uw moeder nog contact had met hem kan er verwacht worden dat u meer kennis ter zake bezit, vooral omdat hij diegene was die voor opkwam toen uw paternale oom u mishandelde (CGVS, p17). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw broer wegliep en uw dorp verliet.

U stelt dat uw moeder tot de clan Isaq behoort (CGVS, p10). Uw zus verklaarde dat uw moeder tot de Sheikhaal behoort (CGVS zus dd. 05/05/2017, p11).

U zegt dat uw moeder een theehuis heeft in Somalië (CGVS, p8). Uw zus verklaarde echter dat het theehuis van uw vader was omdat vrouwen geen restaurant of theehuis mochten uitbaten. Ze stelde dat uw oom uw moeder verbood om het theehuis uit te baten nadat uw vader stierf (CGVS zus dd. 05/05/2017, p14)

U zegt dat uw oom niet tot Al-Shabaab behoorde, maar wel sympathie had voor hun gedachtegoed (CGVS, p17). Uw zus stelde echter dat hij wel tot Al-Shabaab behoorde (CGVS zus 1, p17)

U zegt dat uw moeder een zus had in Bulo Burte (CGVS, p10). Uw zus verklaarde echter dat uw moeder geenbroers of zussen heeft, louter een neef in Bulo Burte genaamd [H.M.] (CGVS zus dd. 05/05/2017, p17-18).

Het is opmerkelijk dat u nog maar één keer contact hebt gehad met uw moeder sinds u in België arriveerde. U stelt dat u geen gsm had toen in België arriveerde, en daarom via uw zus belde naar uw moeder. U hebt zelf contact proberen opnemen sinds u een eigen gsm had, maar u hoorde via uw tante dat uw moeder geen gsm meer heeft (CGVS, p10). U stelt echter tegelijk dat u geen contact had met uw tante omdat u nog maar recent bij uw zus verblijft (CGVS, p12). Gezien het belang van uw moeder en tante voor uw ontsnapping en het redden van uw leven, kan er verwacht worden dat u achteraf met hen contact zou opnemen, in het bijzonder omdat uw zus wel contact heeft met hen (CGVS, p6 & 12).”

5.3.3.4. Tot slot biedt verzoekster geen zicht op de omstandigheden en organisatie van haar vertrek en laat zij de motieven in dit verband in de bestreden beslissing in het geheel onbesproken. Daar die motieven draagkrachtig en pertinent zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden zij integraal overgenomen als volgt: *“4. U biedt geen zicht op de omstandigheden en organisatie van uw vertrek.*

U zegt dat uw tante uw reis heeft geregeld. Gevraagd om meer informatie daaromtrent te geven, zegt u louter dat ze alles zou betalen en dat u een man moest volgen. U weet niet hoeveel er voor uw reis werd betaald, u hebt daar zelfs nooit om gevraagd. U weet niet waarom u Somalië hebt verlaten via Mogadishu, en niet langs Ethiopië zoals uw zus (CGVS, p24). Van een verzoekster kan echter wel degelijk verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een precarie onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat u hierover zo onwetend bent.”

5.3.3.5. verzoekster laat de motieven met betrekking tot de overige documenten, met name het medisch attest van de huisarts, het medisch attest met betrekking tot de borstbiopsie en de Belgische identiteitskaart van haar zus (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2 en 6) volledig

onbesproken. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief, worden die motieven integraal overgenomen en luiden die als volgt: *“Wat het medisch attest van de huisarts (groene map, stuk 2) betreft wijst het CGVS erop dat in het attest weliswaar gewag wordt gemaakt van verwondingen, doch er dient op te worden gewezen dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u dit trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een persoon, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat uit de attesten evenmin blijkt dat er sprake zou zijn van dermate fysieke problemen die u zou verhinderen terug te keren naar uw land van herkomst.*

Het medisch attest waaruit blijkt dat u in België een borstbiopsie hebt ondergaan (groene map, stuk 1) kan onderhavige beslissing evenmin wijzigen. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De Belgische identiteitskaart van uw zus (groene map, stuk 6) kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Wat de subsidiaire beschermingsstatus van uw zus in België betreft dient opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Uw opmerkingen aan de notities van het persoonlijk onderhoud betreffende de naam van uw tante kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen.”

Gelet op het geheel van bovenstaande wordt geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor haar vermeende vertrek uit Somalië afkomstig is uit het dorp Sagal Geed, in het district Bulo Burte, gelegen in de regio Hiiraan. Ten overvloede wordt het door haar voorgehouden gedwongen huwelijk om dezelfde redenen als weergegeven in de bestreden beslissing evenmin geloofwaardig geacht nu de bevindingen in de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het administratief dossier en verzoekster niet de minste poging onderneemt hieromtrent argumenten bij te brengen die daarover anders zouden doen oordelen. Door in het verzoekschrift er louter in te volharden dat zij geslagen werd door haar stiefvader en te wijzen op haar medische documenten, die reeds besproken werden, brengt zij geen concrete argumenten aan die de determinerende motieven in de bestreden beslissing kunnen ombuigen.

5.3.4. Met betrekking tot verzoeksters ingeroepen vrees voor herbesnijdenis wordt geoordeeld wat volgt.

5.3.4.1. Verzoekster legt verschillende medische attesten neer met betrekking tot haar ondergane VGV. Op 21 augustus 2024 attesteert dokter N.C. dat verzoekster een VGV type-III heeft ondergaan en stelt hij als behandeling een desinfectatie voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Volgens het medisch attest van 11 oktober 2024 werd verzoekster diezelfde dag opgenomen in het Universitair Ziekenhuis van Gent voor een introïtusplastiek, waarvan het postoperatief verloop omschreven werd als ongecompliceerd en waardoor zij de afdeling diezelfde dag kon verlaten. Het attest vermeldt als

hoofddiagnose: desinfibulatie (*ibid.*, stuk 3 en 4). De medische stukken laten aldus toe vast te stellen dat verzoekster op 11 oktober 2024 gedesinfibuleerd werd.

5.3.4.2. VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer “*dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f), van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan dadens van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster voert een vrees voor herbesnijdenis aan. De VGV type-III, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, wordt gekwalificeerd als een eerdere vervolging

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid, van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: “51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning)

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdadens of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere dadens en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “[...] De door artikel 4, lid 4,

van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“*reasonable degree of likelihood-test*”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”*

5.3.4.3. Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië blootgesteld te worden aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden beoordeeld en afgewogen moeten worden in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis die overeenkomt met type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal

Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een zgn. sunni-besnijdenis.

In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbood, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenteën van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende.

Hoewel een bron van het UNFPA (*United Nations Population Fund*) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een

onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster.

De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook 'vrijwillig' opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze "onrein" zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op (her)infibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

In het EUAA-rapport *"Country Guidance. Somalia"* van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

(1) Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië.

("A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FGM/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls.")

(2) In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster alsnog aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

("For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age (...) Marital status (...) Tradition and the views of family on the practice (...) Home area (...).")

(3) Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis.

Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geheerinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes

of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijkse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet "correct" is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. Vrouwen die een mildere vorm (type I of type II) ondergaan hebben, kunnen in bepaalde gevallen onderworpen worden aan een infibulatie (type III).

Er is uiteenlopende informatie wat betreft de prevalentie van verschillende vormen van herhaalde VGV. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

("There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (...) Other (family) perceptions and traditions (...) Type of FGM/C experienced (...).")

5.3.4.4. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt specifiek inzake het risico op herinfibulatie na een desinfibulatie, vrees die verzoekster inroept, wat volgt.

Cedoca vermeldt in de "COI Focus Somalië Vrouwelijke genitale verminking (VGV)" van 20 februari 2025 dat er in de geraadpleegde bronnen en binnen het afgesproken tijdsbestek geen onderzoek gevonden werd naar de praktijk van herinfibulatie in Somalië na een desinfibulatie in het buitenland. De COI maakt er melding van dat volgens een bron, gedesinfibuleerde vrouwen, die terugkeren uit Europa naar stedelijke gebieden normaal niet onder druk gezet worden voor een herinfibulatie, zij toch een huwelijkskandidaat vinden en dat geen van de door Lifos gecontacteerde bronnen stellen dat vrouwelijke terugkeerders onder dwang geherinfibuleerd worden, maar dat dit niet uitsluit dat vrouwen dit door de sociale druk van een echtgenoot, familie of vrienden toch ondergaan.

De vertaling "Somalia Female genital mutilation" door Cedoca van 13 mei 2025 van het rapport van het Zweedse LIFOS, Migrationsverket, vermeldt dat als de vrouw gedesinfibuleerd werd voor andere redenen dan de bevalling, er een risico op herinfibulatie is maar dit niet gebruikelijk is. Een gedesinfibuleerde vrouw heeft het dan niet gemakkelijk om een huwelijk aan te gaan en maken het voorwerp uit van discussies en geruchten in de gemeenschap, wat veel vragen doet reizen en zorgt voor verdachtmakingen. En bron vermeldt dat er geen risico is voor een gedesinfibuleerde vrouw in een stedelijke omgeving om onder druk een herinfibulatie te ondergaan. Tot slot wordt vermeld dat vrouwen die terugkeren uit Europa en die niet geïnfibuleerd zijn, gewoonlijk niet onder druk worden gezet om infibulatie te ondergaan in steden en om een partner te vinden waarmee ze uiteindelijk huwen (p. 39).

Volgens een NGO geraadpleegd door de Zweedse migratiedienst, lopen vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn 'geopend', een zeker risico op herinfibulatie. Vrouwen die gedesinfibuleerd werden, ondervinden moeilijkheden bij het vinden van een echtgenoot en kunnen binnen hun gemeenschap het voorwerp worden van roddels, geruchten en achterdocht. De bron merkte echter op dat gevallen waarin dergelijke vrouwen opnieuw werden geherinfibuleerd, "ongebruikelijk" waren (EUAA COI Query "Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C" van 21 april 2023, p. 11).

5.3.4.5. Uit het geheel van voorgaande informatie blijkt dat er voor verzoekster, die een vrees uit om bij terugkeer naar Somalië geherinfibuleerd te worden na een ondergane desinfibulatie in België, zich een individuele beoordeling opdringt, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan en ook de regio van herkomst. Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op herinfibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

Zoals blijkt uit de landeninformatie komt herbesnijdenis na een desinfibulatie ondergaan in het buitenland niet systematisch voor en is het hierbij onder meer relevant om na te gaan of de vrouw al dan niet afkomstig is uit een stedelijk gebied. Bovendien is het van belang om de familiale percepties ten aanzien van VGV in kaart te brengen alsook het familiaal netwerk dat verzoekster heeft in Somalië. Hoewel verzoekster nog steeds beschouwd kan worden als een vrouw op huwbare leeftijd, waarvan sprake in de landeninformatie, wordt eraan herinnerd dat zij zes jaar ouder is dan dat zij voorhoudt en er aldus geen zicht is op een betrekkelijk lange periode van haar jeugdig leven, al dan niet in Somalië. Nu verzoekster in gebreke blijft een duidelijk en eerlijk zicht te bieden op onder meer haar huidige familiale situatie en netwerk in Somalië, alsook over haar recente verblijfplaatsen voor haar komst naar België, wordt vastgesteld dat verzoekster zelf meent dat de percepties en tradities binnen haar familie inzake VGV niet van die aard zijn dat deze haar blootstellen aan een risico op herinfibulatie. In het verzoekschrift onderneemt zij niet de minste poging om in dit verband

relevante elementen aan te reiken en beperkt zij zich tot een algemeen betoog. Uit het geheel van de stukken in het administratief dossier en rekening houdend met de uiteenzetting *supra*, dient te worden geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster geen risicobepalende factoren, die van belang geacht worden in de objectieve landeninformatie, worden vastgesteld. Zij verbindt immers haar vrees volledig aan haar asielrelaas, namelijk haar vrees voor haar paternale oom, die niet geloofwaardig werd bevonden (zie *supra*). In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, volstaat het loutere gegeven dat zij in België gedesinfibuleerd werd en dat zij als gedesinfibuleerde vrouw zal terugkeren naar Somalië, op zich niet om aan te nemen dat zij in Somalië opnieuw onderworpen zal worden aan VGV. De voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat verzoekster haar voorgehouden profiel van alleenstaande en kinderloze jonge vrouw niet aannemelijk maakt, noch dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst niet zal kunnen weerstaan aan sociale druk om opnieuw te worden besneden na een bevalling of voor een huwelijk.

Het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster onvoldoende risicobepalende omstandigheden blijken die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan herinfibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

5.4. Het geheel aan objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde regio van herkomst uit Somalië, waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan de concrete problemen die zij daar stelt te hebben ondervonden. Verzoekster kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet over het hele land uit, maar speelt zich af in bepaalde gebieden.

Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt reent afkomstig te zijn van het dorp Sagaled uit het district Bulo Burde in de provincie Hiraan, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan. Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken (zie *supra*). Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster vóór de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	I. FLORIO
--------------	-----------